

DOKTER FIRAS

'ALS JE HARD WERKT IN NEDERLAND, KUN JE ALLES BEREIKEN'

Firas gaat een fietstocht maken langs de vier opvanglocaties waar hij ooit verbleef. In Ter Apel hoopt hij de beveiliging te ontmoeten die hem aanspoorde zijn droom na te jagen.
FOTO FRITS WIDDERSHOVEN

Irakees met een zachte g

Op het moment dat Firas al Khoury zich in Ter Apel aanmeldt als asielzoeker spoort een beveiliging hem aan om, net als in Irak, arts te worden. Nu, vier jaar later, fietst 'dokter Firas' langs de vier opvanglocaties waar hij ooit verbleef. In Ter Apel gaat de Limburgse Irakees op zoek naar de beveiliging die hem onbewust aanspoorde zijn droom na te jagen.

door Alexander Bakker

De 31-jarige Firas spreekt inmiddels vloeiend Nederlands. Heel soms op de achtergrond zelfs met een zachte g. De Irakees is arts op de spoedeisende hulp en hoort er helemaal bij in de Limburgse hoofdstad Maastricht.

Meermaals aan de dood ontsnapt in Irak. Terroristen hadden het gemunt op artsen. Voor de deur van het ziekenhuis van Firas werden aanslagen gepleegd. Als artsen naar buiten kwamen om gewonden te helpen, volgde vaak een tweede bloedbad.

Firas heeft twee jaar werkervaring als hij na een lange reis door Europa in Ter Apel arriveert.

„Ik wist totaal niet wat ik moest verwachten. Als vluchteling kom je illegaal Europa binnen. Iemand die illegaal Irak binnenkomt, eindigt altijd in de gevangenis.”

In Ter Apel worden alle nieuwkomers gecontroleerd. De beveiliging die snuffelt in de tas van Firas ontdekt een stethoscoop. De man vraagt in het Engels vriendelijk of hij dokter is. „Ik dacht dat mijn

Dokter Firas bleek zo geleerd, dat bijspijkeren in de vorm van coschappen niet meer nodig was.
FOTO VENUS VELDHOEN

carrière voorbij zou zijn als vluchteling en antwoordde hem niet enthousiast: 'Ik was een dokter'. De beveiliging reageerde met de woorden: 'Eens een dokter, altijd een dokter.'"

Woorden met grote betekenis. Firas: „De beveiliging heeft daarmee mijn leven veranderd. Hij weet nu waarschijnlijk niet hoe belangrijk dat moment voor mij was.”

Firas besluit geen moment te besteden aan

'asielzoekerschap'. Geen tijd te verliezen! De jonge dokter zet alles op alles om zo snel mogelijk iedere dag in een witte jas te kunnen rondlopen.

„De taal leren was het belangrijkste. Bij het verhoor met de Immigratie- en Naturalisatiedienst heb ik gevraagd naar de betekenis van alle Nederlandse woorden”, zegt Firas in zijn huis in de binnenstad van Maastricht. „Ik ben eigenlijk het asielzoeker zijn vergeten.”

De Irakees slaagt met vlag en wimpel. Via een speciaal traject wordt zijn kennis als arts getoetst. Hij moet voldoen aan alle Nederlandse standaarden. Hij blijkt zo geleerd, dat bijspijkeren in de vorm van coschappen niet meer nodig is.

Anderhalf jaar lang werkt hij als stagiair bij de spoedeisende hulp van een ziekenhuis in Venlo. Inmiddels heeft hij een jaar betaald werk verricht bij

'Beveiliging heeft mijn leven veranderd'

een ziekenhuis in Maastricht en na zijn fietstocht vervolgt de arts zijn werkzaamheden bij de spoedeisende hulp van een ander hospitaal in Limburg.

Dat hij amper stil heeft kunnen staan bij zijn ervaring als asielzoeker komt nu, vier jaar later, als een klap in het gezicht terug. Firas beken: „Het staat nu in de weg om me écht thuis te voelen in Nederland.”

Dat is óók een reden voor Firas om vandaag op de fiets te stappen. In een week tijd reist hij naar Venlo, Arnhem, Wageningen en Ter Apel: terug naar de opvangcentra waar hij heeft gewacht op een felbegeerde verblijfsvergunning.

Firas: „Ik wil mijn kans pakken om alle medewerkers van het COA (Centraal Orgaan opvang Asielzoekers, red.) en VluchtelingenWerk te bedanken. Ze redden iedere dag een leven. Niet zoals wij dat doen als artsen met reanimatie en operaties, maar door onbewust kleine woorden te gebruiken, geven ze mensen weer

hoop op een normaal leven. Ze proberen iedereen te helpen.”

De finale van zijn fietstocht is in Ter Apel. De plek waar Firas hoop kreeg door de vriendelijke belangstelling van een beveiliging. „Ik weet nog altijd zijn naam niet en of hij er nog werkt. Het is een typisch Nederlandse jongen. Hij is lang, heeft blond haar en kleine krullen.”

Het COA en VluchtelingenWerk helpen mee om de beveiliging te vinden. Tot nu toe is hij in Ter Apel nog niet gevonden. Dokter Firas begint vandaag zijn tour vanuit het uiterste zuiden naar het noorden des lands. Er volgen waarschijnlijk ontmoetingen met 'vers gevluchte' landgenoten. Verdrongen emoties keren terug. Het zal zeker geen makkie zijn voor de jonge arts. „Ik denk dat het zwaar gaat worden. Ik mag van het COA overnachten in de opvang. Ik wil de mensen hoop geven. Als je hard werkt in Nederland, kun je alles bereiken.”